

Arrest

nr. 209 112 van 10 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 14 februari 2017 een aanvraag voor een visum gezinshereniging (type D) in.

1.2. Op 9 februari 2018 wordt de visumafgifte geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1/1/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 14/02/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. D. H. (...) "08/01/1996 van Somalische nationaliteit, om de echtgenoot in België, G. D. M. (...) °14/03/1994, erkend vluchteling van Somalische origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 04/05/2014 werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht,

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde,

Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn:

Betrokkenen leerden elkaar kennen op 10/03/2013; op 05/01/2014 vond het huwelijk plaats. Het betrof een gearrangeerd huwelijk. Slechts 5 personen waren aanwezig op het huwelijk. Geen ceremonies wegens een gebrek aan middelen. Beiden bleven na het huwelijk bij hun respectievelijke ouders wonen. Ze hadden plannen om samen te gaan wonen maar deze werden nooit uitgevoerd. Ze zag haar echtgenoot het laatst op 15/03/2015.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/08/2017 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 31/01/2018 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de volgende elementen.

De man geeft in zijn verhoor zeer korte antwoorden op de gestelde vragen zonder enig detail of verduidelijking bij te brengen. Hij verklaart dat ze uit dezelfde regio kwamen en elkaar al zeer kennen. Ze werden verliefd dus vroeg hij zijn vader de hand te vragen. Haar familie ging akkoord waarna ze op 05/01/2014 huwden. Na het huwelijk gingen ze samenwonen in het huis van zijn ouders in mei 2015 verliet hij Somalië nadat Al Shabaab hem trachtte te arresteren. De vrouw ging naar haar vader en verliet Somalië op 17/12/2016. Er zijn geen foto's van het huwelijk en er was geen feest, enkele een traditionele plechtigheid. Hij zag zijn vrouw voor het laatst in maart 2015. Ze houden contact via whatsapp.

Mevrouw verklaart dat ze elkaar leerden kennen bij haar ouders thuis op 10/03/2013 en dat het een gearrangeerd huwelijk was. Na het huwelijk bleven ze elk bij hun ouders. Ze hebben nooit samengewoond. Deze elementen stemmen totaal niet overeen met de verklaringen van de man.

Ze verklaart dat haar man in mei 2015 werd gearresteerd omdat hij op straat liep met een dame die noch zijn echtgenote noch zijn zus was. Hij ontsnapte uit de gevangenis en verliet het land. Ze zag hem voor het laatst op 15/03/2015. Die dag verliet ze het huis om haar zieke vader te bezoeken in een ander dorp.

Toen ze terugkwam werd haar verteld dat haar man was gearresteerd maar niemand wist waar. Ze werd nadien door Al Shabaab ondervraagd over waar de man zich bevond nadat hij ontsnapte. Ze werd bang en verliet daarom haar dorp. Ook deze verklaringen stemmen niet volledig overeen met wat de man hierover zegt.

Vanuit de Somalische gemeenschap in België heersen er vermoedens dat de zogenaamde koppels in feite broer en zus zijn; ook in huidig dossier is er een frappante gelijkenis tussen beide personen.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning

van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

II.1. Eerste middel

Schending van artikel 12bis, §2 Vreemdelingenwet

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. De aanvraag werd ingediend op 14 februari 2017.

De bestreden beslissing werd genomen op 9 februari 2017, méér dan 11 maanden later.

Artikel 12bis, §2 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§2. (...)

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [" href="#"6 negen maanden]" href="#"6 volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [" href="#"5 ter kennis gebracht]" href="#"5. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

(...)

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van [" href="#"6 negen maanden]" href="#"6 volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [" href="#"4 vijfde lid]" href="#"4, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

11.1.2. De thans bestreden beslissing werd genomen méér dan 11 maanden na de indiening van de aanvraag.

De verzoekende partij kreeg geen met redenen omklede beslissing gedurende de onderzoekstermijn, die expliciet aangaf waarom de termijn verlengd zou moeten worden.

Indien het administratief dossier al een dergelijke beslissing zou bevatten, dient te worden vastgesteld dat deze niet aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

In de mate dat artikel 12bis, §2, 2de lid VW niet zou zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat artikel 12bis, §2, 4de lid VW werd geschonden.

Aldus had de machtiging tot verblijf, conform artikel 12bis, §2, lid 5 VW moeten worden verstrekt en is de thans bestreden beslissing manifest in strijd met artikel 12bis, §2 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.3. Bovenstaande wordt bovendien bevestigd door een recent arrest van de Raad van State (R.v.St. nr. 240.997 van 13 maart 2018):

Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van "een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager". De verwerende partij kan zich dan ook niet beroepen op de meergenoemde beslissing van 24 april 2014 om in hoofde van verzoekster te besluiten tot een gebrek aan belang bij het middel omdat de beslissingstermijn zou zijn verlengd en de aanvankelijk bestreden beslissing alleen al daardoor tijdig zou zijn genomen.

9. Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat "de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend". Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat

de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat "in elk geval" binnen de in het meergenoemde artikel 126.V, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet liet vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn "in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag" waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet zonder schending van artikel 12Ibis, § 2, derde en zesde lid, van de vreemdelingenwet oordelen dat de in die bepalingen vastgelegde termijn niet geldt wanneer de verwerende partij nadat de termijn is verstreken alsnog zou vaststellen dat de vereiste huwelijksband niet is aangetoond en de aanvraag zou verwerpen.

Aldus kan de verwerende partij zich in casu evenmin achter een eventueel niet-betekende verlengingsbeslissing verschuilen om te stellen dat de termijn van artikel 12bis, §2 VW niet van toepassing zou zijn.

De toelating tot verblijf moet worden verstrekt."

2.2. De verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing meer dan elf maanden na de indiening van de visumaanvraag werd genomen en zij evenmin enige beslissing ter kennis heeft gekregen ter verlenging van de beslissingstermijn. Zij meent dat de machtiging tot verblijf had moeten verstrekt worden en verwijst daartoe naar een arrest van de Raad van State, nr. 240 997 van 13 maart 2018.

2.3. Artikel 12bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt:

"De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.
(..)"

Artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet luidt:

"Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en ter kennis gebracht. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie

maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

2.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 15 februari 2017 een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend. De gewone beslissingstermijn van negen maanden liep aldus tot 15 november 2017. Bij een verlenging van drie maanden liep de beslissingstermijn tot 15 februari 2018. Bij een tweede verlenging van drie maanden liep de beslissingstermijn tot 15 mei 2018. De beslissing werd genomen op 9 februari 2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat beslist werd tot uitstel op 8 augustus 2017 met als reden: *“Enquete parquet”*.

In het administratief dossier bevindt zich dienaangaande verder een schrijven van dienst vreemdelingenzaken van 8 augustus 2018 gericht aan het parket van Leuven met de vraag een advies te geven over de geldigheid van het huwelijk van de verzoekende partij.

Uit de *“Accusé de réception”* blijkt dat de ambassade op 8 augustus 2017 op de hoogte werd gesteld van dit uitstel.

Op 23 augustus 2017 informeert het parket de verwerende partij dat zij een onderzoek openen naar de geldigheid van het huwelijk en vragen dat de termijn verlengd wordt met drie maanden.

Uit de *“Accusé de réception”* blijkt dat de ambassade op 9 november 2017 op de hoogte werden gesteld van het verleende uitstel. Uit het beslissingsformulier aangaande dit uitstel blijkt dat de ambassade gevraagd wordt:

“Conformément à l’art. 12bis, §2, al.4 de la loi du 15/12/1980 modifiée par la loi du 15/09/2006, veuillez porter à la connaissance du demandeur que le délai des 9 mois repris à l’art.12bis, §2, al. 3 de la loi précitée est prorogé pour une période de 3 mois au motif repris dans cette décision.

L’enquete lancée le 08/08/2017 est toujours en cours auprès du Parquet de Leuven. Le Parquet nous a demandé de prolonger le délai de 3 mois afin de conclure son enquete.

Overeenkomstig artikel 12bis, §2, al. 5 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wet van 17/05/2016 ; gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 9 maanden voorzien in artikel 12bis, §2, al. 3 van de voormelde wet verlengd wordt voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing. “

Op 31 januari 2018 geeft het parket een negatief advies wegens schijnhuwelijk.

Op 9 februari 2018 wordt de thans bestreden weigeringsbeslissing genomen.

2.5. De Raad kan de verzoekende partij volgen waar deze betoogt dat zij nooit in kennis werd gesteld van de verlenging(en) van de beslissingstermijn. Dit wordt trouwens ook bevestigd in het email-verkeer dat de verwerende partij met de ambassade heeft gehad na de indiening van onderhavig beroep en waarin de ambassade gevraagd wordt of de verlengingsbeslissingen ter kennis werden gebracht van de verzoekende partij. Op 4 april 2018 heeft de ambassade geantwoord dat zij herhaaldelijk geprobeerd hebben de verzoekende partij telefonisch te contacteren zonder resultaat omdat het opgegeven telefoonnummer buiten gebruik is, hetgeen volgens de ambassade niet ongebruikelijk is. Zij wijzen er ook op dat de verzoekende partij zich nooit heeft aangemeld, noch telefonisch noch via email, om de stand van haar dossier te kennen.

De Raad oordeelt dat er geen gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de ambassade een kennisgeving heeft verricht inzake de verlengingsbeslissingen. Er blijkt ook niet dat zij daartoe in de onmogelijkheid was nu zij de verlengingsbeslissingen via een aangetekend schrijven op het adres van de verzoekende partij ter kennis had kunnen brengen. Immers blijkt uit de visumaanvraag dat verzoekende partij wel degelijk een adres heeft opgegeven. Zoals duidelijk blijkt kan de ambassade geen enkel stavingstuk voorleggen waaruit blijkt dat zij de verlengingsbeslissingen ter kennis hebben gebracht aan de verzoekende partij.

De Raad verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State van 13 maart 2018, nr. 240 997, waar de verzoekende partij trouwens ook op wijst, dat stelt:

“Nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de beslissing van 24 april 2014 tot verlenging van de beslissingstermijn voor verzoeksters aanvraag ter kennis werd gebracht van verzoekster, is niet voldaan aan de in artikel 12bis, § 2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet vastgelegde voorwaarde van “een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager”.(..) (eigen onderlijning)

Zoals hiervoor in punt 7 reeds werd overwogen, bepaalde artikel 12bis, § 2, derde lid, van de vreemdelingenwet op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing dat “de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf [...] zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, [wordt] getroffen en betekend”. Met als enig verschil dat de beslissingstermijn op de datum van zijn arrest negen maanden bedroeg, heeft het Grondwettelijk Hof reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 geoordeeld dat deze bepaling een dubbele waarborg inhoudt voor de betrokken vreemdeling, namelijk enerzijds dat de overheid verplicht wordt om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag, en anderzijds dat de toelating moet worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt. Buiten de te deze niet van toepassing zijnde mogelijkheid van een tijdige beslissing tot verlenging van de termijn, voorziet de wet geen uitzondering op voornoemde verplichting naargelang de eventuele weigeringsgrond. Het Grondwettelijk Hof heeft dan ook in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 overwogen dat “in elk geval” binnen de in het meergenoemde artikel 12bis, § 2, voorziene termijn moet worden beslist over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht. Zoals verzoekster terecht opmerkt, voorziet het vijfde lid van die bepaling bovendien de mogelijkheid van een verlenging van de termijn “in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag” waarbij als reden onder meer het onderzoek naar het huwelijk wordt vermeld. Hieruit blijkt net dat ook bij twijfel aan het huwelijk de bewuste beslissingstermijnen van toepassing zijn.”

2.6. Nu niet blijkt dat de verlengingsbeslissingen ter kennis werden gebracht aan verzoekende partij, is niet voldaan aan de voorwaarde zoals vastgelegd in artikel 12bis, §2, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Er blijkt aldus niet dat de beslissingstermijn van 9 maanden rechtsgeldig verlengd werd. Een schending van artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet ligt voor.

2.7. De verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

2.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige middelen(onderdelen) dringt zich derhalve niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER